

Aziz Müminler!

İnsanoğlu, özü itibarıyla iyi bir varlıktır. Ondan kötülük sadır olması, özündeki bu iyiliği; işine, eşine, hayatına taşıyamamasından kaynaklanır. Peki niçin taşıyamaz? Unutur... **Kendini unuttur, Rabbinin huzurunda olduğunu unuttur ve nihayet Rabbinin unuttur...**

Değerli Kardeşlerim!

İnsanoğlu, yaratılmışlar içerisinde bilgiyi en çok üreten ve kullanan varlıktır. Fakat bu meziyetine rağmen, yine yaratılmışlar içerisinde en unutkan varlık da insandır. İnsanoğlunun unutmaması, sadece kendisi dışındaki varlıklarla sınırlı kalmaz. Bizzat kendini unuttur. Kendisine yüklenen misyonu unuttur. Halbuki insanoğlu, bir su gibi, ilahi isimleri aksettirecek, o isimlere ayna olacak ve; ilim, kudret, kerem, şefkat, cömertlik, basiret, hikmet, hak, doğruluk, emniyet, izzet, şeref, haya, hayat... onun varlığında tecelli edecek şekilde yaratılmıştır. Bu yüzden Şeytan âlemlerin Rabb'ine bir anlamda "Eşref-i mahlukat olarak yanlış bir varlığı seçtin, yanlış birine emaneti yükledin. Buna ehil olan benim. İnsan, bu planı gerçekleştirmeyecektir. Yanlış aday seçtiğin için, onun önünde secde etmeyeceğim"¹ demişti. Melekler de, başlangıçta insanın "Yeryüzünde kan döküp fesat çıkaracağını"² söyleyerek kaygılarını dile getirmişlerdi. Ama Yüce Allah, "**onların bilmediklerini bildiğini**" söyleyerek melaikeyi teskin etmiş; akabinde onlar da Adem'in önünde secde etmişlerdi.³ İşte bu yüzden kendini unutan insan, Allah'ın ona vermiş olduğu değeri

unutmuş, yüklendiği misyonu unutmamış olur.

Muhterem Müslümanlar!

"Nerede olursanız olun O sizinle beraberdir"⁴ ilahi fermanına rağmen, zaman zaman da evde, okulda, işyerinde Allah'la birlikte olduğunu, Allah'ın huzurunda olduğunu unuttur insan... Bu tip insanın en karakteristik özelliği, başına

bir bela gelince Allah'ı anması; karşılaştığı sıkıntıdan kurtulup normal hayatına dönünce Allah'ı unutmamasıdır.⁵ Bu unutmama sebebiyle, içinde yaşadığı toplumda ahlaki ve sosyal dengenin bozulmasına sebep olur insan... İnsaf, ahde vefa, adalet,

itidalli olma, merhamet, doğruluk, helal yeme, şefkat gibi pek çok insanî ve islamî değer bu unutmamanın ardından berhava olur.

Unutmama bazen o dereceye varır ki, artık kendisine "**şah damarından yakın olan Rabbinin,**⁶ **Yaratıcısını, her şeyini borçlu olduğu Zâtı**" tamamen unuttur. İşte bu unutmama, unutmaların en vahimidir. Eğer unutmama o dereceye varmışsa, o insandan artık her türlü kötülük beklenir. Çünkü bu insanın unutamayacağı hiçbir şey kalmamıştır. Allah'ını unutan, hangi güzelliği hatırlayabilir ki!...

Her an ve her yerde Rabbimizi ve O'nun huzurunda bulunduğumuzu unutmamalıyız... Bize her an O'nu hatırlatacak söz ve davranışlara ihtimam gösterelim ki, hem dünyamız hem ahiretimiz mamur olsun...

¹ Bkz.15/Hicr, 26-33 ve 16/Nahl, 49-50.

² 2/Bakara, 30

³ Bkz. Bakara, 34.

⁴ Hadid, 4.

⁵ Bkz. Zümer, 8.

⁶ Kaf, 16.